

na náhradu tohoto nákladu jako jednatel bez příkazu (§ 13, odst. (2) odp. ř. a § 336 obč. zák.), takový nárok však v první stolici neuplatnil a také v odvolání se o něm, jak již řečeno, nezmínil, a dovolací soud nemůže se proto s touto otázkou zabývat. S dovoláním nelze souhlasit ani, pokud dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s. napadá názor odvolacího soudu, že se žalovanému nezdařil důkaz, že mu úmysl Stanislava H. zkrátiti žalobkyni nebyl znám, ani znám býti nemusel. Otázka, koho stíhá průvodní břímě, zda dlužník měl zkracovati úmysl čili nic, měla by jen tehdy právní význam, kdyby nižší soudy nebyly bývaly s to, aby tuto okolnost zjistily, a bylo by řešiti otázku, zda nedostatek takového zjištění jde na vrub žalobkyně nebo žalovaného. V souzené věci nižší soudy přímo zjistily, že dlužník Stanislav H. měl zkracovací úmysl a jest tudíž zcela zbytečné se tázati, koho stíhalo průvodní břímě v tomto směru. V souzené věci nižší soudy usoudily, že Stanislav H. měl zkracovací úmysl a že žalovanému byl tento zkracovací úmysl přímo znám, a to hlavně proto, že ani žalovaný, ani Stanislav H. nemohli vysvětliti, za jakých okolností došlo k převodu majetku, jemuž žalobkyně odpovídá, ani za jakou cenu byl majetek převeden, ani jakým způsobem byla kupní cena vyrovnána, z čehož nižší soudy usoudily, že převod majetku byl ujednáán mezi Stanislavem H. a žalovaným jen za tím účelem, by Stanislav H. byl zbaven veškerého movitého a nemovitého majetku, aby v případě jeho podlehnutí v manželském sporu, který pro neshody se žalobkyní očekával, žalobkyni na alimentech zkrátit. Úsudek nižších soudů, že Stanislav H. měl úmysl zkrátiti žalobkyni a že žalovanému byl tento úmysl znám, jest logicky správně dovozen ze zjištěných skutečností a neobstojí výtky dovolání, že nižší soudy posoudily po této stránce věc nesprávně.

Čís. 15405.

Při rozlukovém důvodu podle § 13 lit. g) rozl. zák. nesejde na tom, zda duševní chorobu manžela zavinil druhý manžel.

(Rozh. ze dne 17. září 1936, Rv II 360/36.)

Žalobce se domáhá vyslovení rozluky jeho manželství se žalovanou z viny žalované opíraje žalobu o § 13 lit. g) rozl. zákona. Žalobkyně popřela, že by byla nevléčitelně duševně chorá a mimo to namítla, že její choroba byla vyvolána krutým nakládáním žalobcovým s ní. N i ž š í s o u d y zjistivše, že žalovaná je duševně nevléčitelně chorá, rozloučily manželství z důvodu § 13, lit. g) rozl. zákona z viny žalobcovy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná uplatňuje, že její duševní chorobu vyvolal žalobce zlým nakládáním a že proto podle obdoby § 13 h) rozl. zákona jeho žaloba

opřena o rozlukový důvod § 13 g) měla býti zamítnuta. Než ustanovení druhé věty § 13 (h) rozl. zákona jako ustanovení výjimečného nelze obdobně použítí na rozlukový důvod § 13 g), jehož předpoklady jsou docela odlišné od ostatních důvodů rozlukových a u něhož otázka zavinění toho kterého manžela na chorobném stavu žalovaného manžela podle slovního znění uvedeného místa zákona vůbec nepřichází v úvahu.

Čís. 15406.

Komu byla směnka opatřená blankoindosamentem odevzdána za účelem opatření úvěru, nestal se jejím vlastníkem. Směnečným, originárním nabyvatelem směnky není ten, pro koho byly směnky exekučně zabaveny.

(Rozh. ze dne 17. září 1936, Rv II 544/36.)

Podle tvrzení žaloby zavázala se žalovaná firma přijetím zažalovaných směnek jako příjemce a druhý žalovaný Jaroslav Sch. podpisem směnek jako výstavce a indosant, že zaplatí směnečné valuty držiteli směnky (§ 10 směn. zák.), jímž byl Juda K. Směnky byly u tohoto zabaveny pro žalující stát podle § 385 zák. čís. 76/27. V den splatnosti byly předloženy k placení, zaplacené však nebylo, a proto byly směnky protestovány. Ve směnečných námitkách uvedli žalovaní, že žalující stát sám tvrdí, že zažalované směnky nenabyl řádnou indosací, nýbrž že směnky ty výkonný orgán vzal u Judy K-a na příkaz exekučního úřadu k sobě, tedy že je zabavil. Počátkem roku 1934 potřebovala žalovaná firma úvěru pro svůj podnik, i požádala druhého žalovaného, zda by jí on neopatřil peněz. Ten prohlásil, že se pokusí o opatření částky 24.000 Kč, a žádal, aby mu vydala žalovaná firma 3 směnky na uvedenou částku. To také žalovaná firma učinila. Akcepty tyto převzal žalovaný Jaroslav Sch. ne jako vlastník nebo jako ze směnky oprávněný nebo jako výstavce, ale jen jako osoba důvěrná, jež se pokusí na směnky u ústavu nebo u osoby soukromé vypůjčiti peníze, a výpůjčku tu krýtí uvedenými akcepty. Jaroslav Sch. tudíž nevyplatil žalované firmě valutu, ježto nepřebíral směnky jako osoba ze směnek oprávněná, ale jako posel, který se měl pokusit na směnky vypůjčiti peníze. Tento žalovaný také se pokoušel sehnati na směnky peníze a obrátil se na Juda K-a, k jehož žádosti žalovaný Jaroslav Sch. směnky také podepsal. Podle dohody byl Juda K. povinen směnky vrátiti, kdyby na ně úvěru nesehnal. Kdyby se mu podařilo sehnati úvěr, mohl směnky odevzdati půjčiteli proti výplatě peněz. Vyplacené peníze byl však povinen odvésti firmě (první žalované) po případě Jaroslavu Sch-ovi za odměnu za zprostředkování úvěru. Juda K. se tedy nestal oprávněným ze směnek, ale měl je pouze jako posel, máje na dosud zcela bezcenné 3 blankety opatřiti úvěr. Juda K. se nestal vlastníkem směnek také proto, že směnky nebyly na něho žírovány. Prv ý s o u d vyhověl směnečným námitkám žalovaných a zrušil směnečné platební příkazy shora proto, že zažalované směnky byly dány Judovi K-ovi, u něhož byly zabaveny berní exekucí